

בית ראשון עמד בימי שלמה כנגד העולם העליון, והוא נקרא בית ראשון, והכל השתמש בבית קדש הקדשים, המקום שבו השתמש השמש בלבנה. וסודות עליונים כלם בשלמות, והעולם עומד בשלמות.

ואחר כף החטאים גרמו, ונמשכו הסודות ונדחו מבית קדש הקדשים החוצה. כשנדחו לירכים, אז עמדו בחוץ, שנקראו בתים חיצוניים, והצטרכו לבריתות.

בית שני עמדו בפתים החיצוניים בירכים, ומהם חזרו, ושרויים (היו) בבית קדש הקדשים, והוא בית שני. ואותם אחרים נשארו בחוץ בבריתא, בין הירכים. (ואלו עקרו משנה, שהיא בית שני, ובריתא אלו ששרו בבית הירכים והיו וכו') והיו לומדים מהמשנה, והנהגו ממנה, והינו סוד הכתוב, (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

ואחר כף גרמו החטאים, העבר שלטון הבית השני, (ואף על גב) ששלטונו לא היה כמו בית ראשון שהיה בו שלום תמיד, משום שהמלך שהשלום שלו תמיד היה בתוכו, ולכן היה בשלום. בבית שני לא היה בו שלום כף, משום שבפערלה יש תמיד קטרוג. ולכן היו כהנים מזמנים בתוכו לקטרג בפערלה הזו, ולהם הצטרף דבור לקטרג כנגדה ולהגן על בית שני, והכל בסוד כפראוי.

אחר כף גרמו החטאים ושלטה אותה ערלה, ונדחו מבית שני החוצה, וירדו משם לחמוקי הירכים למטה (ואחר כף ירדו משם ונדחו מאותם החמוקי של מטה) עד שהיו שרויים למטה ברגלים, וכשישבו ברגלים, אז – (זכריה יד) ועמדו רגליו ביום ההוא, והעולם יתנהג בכל בסוד עליון כפראוי. ואף על גב שנדחו ולא נעזבו ממנו, ולעולמים נאחזו בו.

ומי שידע ומודד בשעור של קו המדה ארף ההמשך של הירכים עד הרגלים, יכול לדעת את מדת הגלות שנמשכת. וזהו סוד בין קוצרי השדה, והכל בסוד עליון. ומשום כף כל הבריתות וכל התנאים וכל האמוראים עומדים במקום כפראוי, אלו לפנים ואלו לחוץ, באותם חמוקי הירכים (ואלו לחוץ) ולמטה מהברכים. ובכלם נקרא תורה שבעל פה, ובכלם ירדו ישראל וגלו.

וְאִזּוּ, כְּשֶׁתִּסְתַּיֵּם הַגְּלוּת בְּהַמְשַׁכַּת הַרְגְּלִים, אִזּוּ – וְעָמְדוּ רַגְלָיו בְּיוֹם
הַהוּא, וְתַעֲבֹר אוֹתָהּ רוּחַ טְמֵאָה עָרְלָה מִן הָעוֹלָם, וְיִחַזְרוּ
יִשְׂרָאֵל לְבָדֵם לְשֵׁלֹט כְּרָאוּי, מִשּׁוּם שְׂאוֹתָהּ עָרְלָה הוֹרִידָה אוֹתָם
לְמִטָּה עַד עַכְשָׁיו. וּמִכַּאֲן וְהִלָּאָה, שֶׁהָעָרְלָה הַזֹּאת תִּתְקַצֵּץ וְתַעֲבֹר מִתּוֹךְ
הָעוֹלָם, אִזּוּ – (דְּבָרִים ל"ג) וַיִּשְׁכַּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּדַד עֵין יַעֲקֹב. בְּאוֹתָהּ עֵין
יַעֲקֹב, וְלֹא יִמָּצֵא מְקַטְרֵג עֲלֵיהֶם. אֲשֶׁרִי חִלַּקְם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

יוֹסֵף הַצַּדִּיק עָמוּד הָעוֹלָם, הוּא נָטַל בְּרִשׁוֹת הַיְכָל טְמִיר וְגָנוּז,
וּבְרִשׁוֹתָיו עוֹמֵד הַיְכָל הַשְּׁבִיעִי. וְאֵף עַל גֵּב שְׂאֵמְרָנוּ שֶׁהַיְכָל
שֶׁל לְבַנְת הַסְּפִיר עוֹמֵד בְּרִשׁוֹתָיו – כִּי הוּא, שָׁבוּ מִתְתַּקֵּן. אָבֵל בֹּא
וְרֹאֵה, הַנְּבִיאִים שְׂאֵמְרָנוּ, כְּשֶׁמִּתְחַבְּרִים לְמִטָּה, שְׁתֵּי דְרָגוֹת נִפְרָדוֹת
מֵהֶם, מִרְאָה וְחִלוּם, וְעוֹמְדִים בִּירְכִים. בְּאוֹתָם חֲמוּקִים עוֹמְדִים
מִרְאָה, וְאוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא נְבוֹאָה קְטָנָה. מִהִירְכִים וּלְמִטָּה (לְמִטָּה) עוֹמֵד
חִלוּם, עַד שֶׁיִּגְיֵעוּ רַגְלֵי בְּרַגְלִים, וְשֶׁם עוֹמֵד הַיְכָל תַּחְתּוֹן שֶׁנִּקְרָא
לְבַנְת הַסְּפִיר.

הַפֶּלֶא יְרִיכִים בִּירְכִים, לְהַשְׁתַּלֵּם אֶחָד עִם אֶחָד, וְכֻלָּם הַדְּרָגוֹת שֶׁל
הַנְּבוֹאָה, שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצְאִים וְשׁוֹרִים, וְנִעֲשֶׂה מֵהֶם מִרְאָה,
וְשׁוֹרִים עַל הַמְּקוֹם הַזֶּה וְנִעֲשֶׂה מֵהֶם חִלוּם. יוֹסֵף הַצַּדִּיק הוּא שְׁלֵמוֹת
הַכֹּל, הוּא נָטַל הַכֹּל. מִשּׁוּם שֶׁהַכֹּל הִתְתַּקֵּן בְּגִלְלוֹ, הַכֹּל מִשְׁתַּוְּקָה
בְּתַשׁוּקָה בְּגִלְלוֹ.

בֹּא וְרֹאֵה, בְּשַׁעַר שִׁיּוֹסֵף הַצַּדִּיק עָמַד לְתַקֵּן הַכֹּל, אִזּוּ הוּא נָטַל הַכֹּל.
וּכְשֶׁהִתְחַבְּרָה בְּהִיכָלוֹ, אִזּוּ כָּלֵם מִתְעוֹרְרִים לְטַל תַּשׁוּקָה וְרִצּוֹן,
עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְהַכֹּל הֵם בְּרִצּוֹן אֶחָד וְשְׁלֵמוֹת אַחַת, לְשִׁמַּח
(לְהִיּוֹת) עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים בְּרִצּוֹן אֶחָד כְּרָאוּי. וְכֹל הַתַּחְתּוֹנִים עוֹמְדִים
בְּקִיּוּם בְּשִׁבְלֵנוּ, וְלִכֵּן כָּתוּב (מְשִׁלִּי י') וְצַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם. וְעַל הַיִּסּוּד הַזֶּה
עוֹמֵד הָעוֹלָם הַזֶּה.

לְבַנְיָת הַסְּפִיר הַזֶּה לֹא עוֹמֵד בְּקִיּוּם, עַד שִׁיּוֹסֵף הַצַּדִּיק הַזֶּה
מִתְתַּקֵּן. וּכְשֶׁהוּא מִתְתַּקֵּן, אִזּוּ כָּלֵם מִתְתַּקְּנִים. זֶהוּ הַיִּסּוּד
שֶׁל כָּל הַבְּנִיָּן. וְעַל זֶה כָּתוּב, (בְּרֵאשִׁית ב') וַיִּבֶן ה' אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע,
וְלֹא כָּתוּב וַיִּיצֹר, וְלֹא כָּתוּב וַיִּבְרָא. מִשּׁוּם שֶׁזֶה עוֹמֵד עַל יִסּוּד,
וְלֹא אַחַר שֶׁהַיִּסּוּד נִתְקַן, הַכֹּל נִבְנָה עָלָיו. וּמִשּׁוּם זֶה הַכֹּל עוֹמֵד בְּזֶה,
וְהָרִי בְּאֵרְנוּ.

בא וְרָאָה, כְּתוּב (ש) וַיִּבֶן ה' אֱלֹהִים אֶת הַצֵּלֶע, שְׁהִיְתָה מֵהַצֵּד
הָאֲחֹרֵי וְהִתְקִינָהּ לְחֹזֵר פָּנִים בְּפָנָיו. כִּךְ בְּאַרְנוֹ. אָבָל וַיִּבֶן,
הַסֵּתֶפֶל לְהַעֲלוֹתָהּ לְאוֹתָהּ דְרָגָה שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן שְׂרוּי בָּהּ, לְהִיּוֹת
זו כְּמוֹ זו.

עוד וַיִּבֶן - הַסֵּתֶפֶל בְּצִדוֹ וְהִתְקִין וְכִנֵּן אֶת כָּל רוּחוֹתֶיהָ לְזֹרַע
וְלִהְשָׁקוֹת וְלִהְלוּד, וְלַעֲשׂוֹת לָהּ כָּל צְרָכֶיהָ כְּמוֹ שְׁצָרֶיהָ. וְאַחַר
כִּךְ וַיְבִיאָהּ, בְּמָה? בְּצַדִּיק הַזֶּה, שְׁכָתוּב (אסתר ב) וַיְבִיחָהּ הַנְּעִרָה בָּאָה אֶל
הַמֶּלֶךְ. שְׁזֵה הַמְּשִׁיךְ אֶת הַכָּל לַעֲלוֹת וְלִהְתַּעֲטֵר בְּשִׁלְמוֹת. כִּאֵן מְנִיעַת
כָּל הַחֲטָאִים, וְכֵאֵן מְנִיעַת כָּל הַתְּשׁוּקוֹת הַרְעוֹת.

מה שְׂאִינוֹ בְּאוֹתוֹ הַהִיכָל הַשְּׁשִׁי, בְּצִד הָאֲחֵר, שְׁשֵׁם כָּל הָעֲנוּגִים
הַרְעִים וְכָל הַצְּדָדִים שֶׁל הָעֲנוּג שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְכִשְׁהָעוֹלָם הַזֶּה
מִתְנַהֵג בָּהֶם, אֲנָשִׁים נְכֹשְׁלִים בָּהֶם (וּמְשׁוּם שְׁבָנֵי אָדָם טוֹעִים בָּהֶם, נְכֹשְׁלִים בָּהֶם)
לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, שְׂרוּאִים כְּמָה עֲנוּגִים וְתְשׁוּקוֹת שְׁהַגּוֹף נִהְנָה וּמִתְעַנֵּג
מֵהֶם, וְטוֹעִים אַחֲרֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב, (בְּרַאשִׁית ג) וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב
הָעֵץ לְמֵאֲכָל וְגו'. שְׁהָרִי כָּל הַתְּשׁוּקוֹת וְכָל הָעֲנוּגִים שֶׁל הָעוֹלָם
תְּלוּיִים בּוֹ.

ועל כֵּן כְּמוֹ זֶה יֵשׁ דְּבָרִים שְׁהַגּוֹף נִהְנָה מֵהֶם, וְנִכְנָסִים לְגוֹף וְלֹא
לְנִשְׁמָה. וַיֵּשׁ דְּבָרִים שְׁהַנְּשָׁמָה נִהְנִית מֵהֶם וְלֹא הַגּוֹף, וְעַל כֵּן
הַדְּרָגוֹת נִפְרָדוֹת זוֹ מִזוֹ. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים שְׁלוֹקָחִים דְּרָךְ יִשְׂרָאֵל,
וּמוֹנְעִים עֲצָמָם מֵאוֹתוֹ הַצֵּד, וְנִדְבָקִים בְּצִד הַקְּדוּשָׁה.

בהיבט הַזֶּה כְּלוּלִים כָּל שְׂאֵר הַשְּׁמוֹת שֶׁל כָּל אֱלוֹ הַהִיכָלוֹת (וְחִילוֹת)
שְׁלִמְטָה. שְׁנֵי שְׁמוֹת הֵם שְׁכָלְלוּ אֶת שְׂאֵר הַשְּׁמוֹת הָאֲחֵרִים.
אֶחָד זָכַר מִתְחַבֵּר מֵעֵלָה בְּמִטָּה, וַיַּעֲקֹב נָטַל אֶת הַיִּכְלוֹ בְּאוֹתָן נְשִׁיקוֹת
בְּסוּד עֲלִיּוֹן, וְאֵז כּוֹלֵל אֶת כָּל שְׂאֵר הַשְּׁמוֹת, וְנִקְרָא יְהוָה אֱלֹהֵי"ם,
וְזֵה נִקְרָא שֵׁם מְלֵא, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוֹ. וְאֶחָד כְּשִׁמְתְּחַבֵּר יְסוּד הָעוֹלָם
בְּהִיכְלוֹ, וְכָלֵם מִתְעוֹרְרִים בְּחִבְיבוֹת וּבִתְשׁוּקָה אֵלָיו, וְכָלֵם כְּלוּלִים
בוֹ, אֵז כּוֹלֵל שְׂאֵר הַשְּׁמוֹת וְנִקְרָא יְהוָה צְבָאוֹת. וְזֵה נִקְרָא שֵׁם קְדוּשׁ
שְׁלֵם, וְלֹא שְׁלֵם כְּמוֹ הָאֲחֵר הַזֶּה.

מה בֵּין זֶה לְזֶה? זֶה שׁוֹלֵט עֲלִיּוֹן בְּתַחְתּוֹן, גּוֹף בְּגוֹף, (וְזֵה הוּא שׁוֹלֵט בְּכָל)
כְּמוֹ שְׂאֲמָרָנוֹ. וְזֵה שׁוֹלֵט מִמְּקוֹם סִיּוּם הַגּוֹף וּלְמִטָּה בְּאוֹתָם
הַיִּכְלוֹת וּבְכָל שְׁלִמְטָה, וְסוּד זֶה - בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. וּמְשׁוּם כִּךְ,
הַהִיכָל הַזֶּה כּוֹלֵל אֶת כָּל שְׂאֵר הַשְּׁמוֹת שְׁלִמְטָה, (וְכָל הַשְּׁמוֹת אֲנוּ כּוֹלֵלִים

בשם הזה, כל השמות שלמטה) כמו שבארנו. ועל כן השמות הללו – זה עולה וזה יורד. אשריהם הצדיקים שיודעים דרכי התורה.

היסוד הזה התתקן לשני צדדים. אחד לתקן את כל השאר שלמטה, ואחד לתקן את ההיכל השביעי ולתקן זה בזה שיהיה הכל ברצון אחד כראוי. עד כאן היחוד של שני צדדים, שלמעלה ולמטה, להתיחד כאחד בשלמות, ללכת בדרך ישרה.

אשרי חלקו של מי שיודע ליחד את היחוד ולסדר את סדור האמונה ללכת בדרך ישרה. אשריו בעולם הזה ובעולם הבא. ועל כן כתוב, (תהלים פה) חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו. ואז – אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. גם ה' יתן הטוב וארצנו תתן יכולה.

היכל ק"ק דזעיר דבריאה

ההיכל השביעי. ההיכל הזה הוא ההיכל הפנימי מכל ההיכלות הללו. ההיכל הזה הוא נסתר, ואין בו דיוקן ממש ולא גוף כלל. כאן הנסתר שתוף סוד הסודות. זהו סוד שהוא מקום להכנס לשם בתוף אותם הצנורות שלמעלה. הרוח של כל הרוחות, רצון של כל הרצונות, להתחבר הכל כאחד. רוח החיים (של זה) בזה, ולהיות הכל תקון אחד.

ההיכל הזה נקרא בית קדשי הקדשים, המקום לקבל את (הנשמה העליונה) הנשמות העליונות, שנקראת כן לעורר אליו את העולם הבא.

העולם הזה נקרא עולם. עולם – עליה, שעולה העולם התחתון לעולם העליון, ומסתתר בתוכו ונעלם בו, ונגלה בסתר. עולם – שהוא עולה עם כל אותם שקרבים לו ונסתרים תוף סתר עליון. עולם עליון – עולה ומסתתר ברצון עליון תוף סתר כל הנסתרים, שלא נודע כלל (כלל) ולא התגלה, ואין מי שמכיר אותו.

הפרכת, שהיא מסך פרוס, מכסה את תוף סתר הנסתר. הכפרת פרוסה תוף הסתרים העליונים להסתיר הנסתרים, שהרי

הם טמירים ונסתרים. (הפרכת פרוסה בתוף סתרים עליונים לשמר הסתום, שזה נסתר וסתום) לפנים מן הכפרת יש מקום נסתר וטמון וגנוז להכניסו לתוכו. שמן משחת עליון, רוח החיים, על יד אותו הנקה ששופע ויוצא,

ואתו נהר נקרא מבוע הבאר, שלא פוסקים מימיו לעולמים. וכשזה נכנס ושופע כל אותו משחת קדש מלמעלה ממקום של קדש הקדשים, אור של שפע יורד ובא לתוך אותם הצנורות, וזה מתמלא משם כנקבה שמתעברת ומתמלאת מן הזכר.

אף כך גם ההיכל הזה מתתקן תמיד לקבל כנקבה שמקבלת מן הזכר. הקבלה שמקבלת את כל הרוחות והנשמות הקדושות שיורדות לעולם, והתעברו (והתעברו) שם כל אותו זמן שצריך.

יתעברו עד שיבא מלך המשיח, ויקבלו כל אותן הנשמות, ויבאו וישמח העולם כמקדם, ואז ישמח הקדוש ברוך הוא כמקדם, כמו שנאמר (תהלים קד) ישמח ה' במעשיו.

בהיכל הזה קימים הענוגים והתפנוקים של הרוחות, והשעשוע שמשתעשע הקדוש ברוך הוא בגן עדן. פאן היא תשוקת הכל וענג הכל להתחבר הכל כאחד ולהיות הכל כאחד, הקשר של הכל ביחוד אחד כאן עומד.

שפשפף האיברים מתחברים באיברים העליונים, כל אחד ואחד כראוי לו, אין להם תשוקה ואין להם ענג, רק ביחוד של ההיכל הזה, והכל כאן תלוי. כשהתחברות של כאן מתיוחדת ביחוד אחד, אזי כל אור האיברים וכל הארת הפנים וכל השמחות, כלם מאירים ושמחים.

אשרי חלקו של מי שיודע לסדר סדורים ולתקן את תקוני ההשתלמות כראוי, אהבתו של הקדוש ברוך הוא בעולם הזה ובעולם הבא. ואז כל הדינים וכל הגזרות הרעות עוברות ומתבטלות מן העולם.

היכל זה היכל של תשוקה, היכל של ענג, היכל של שעשוע עליון ותחתון כאחד. ומקבלים כלם האור של הנר העליון שמאיר לכל ולהתייחד הכל כמו שצריך ביחוד שלם. ועל זה היכל זה עומד בסתר הכל, גנוז מהכל. אף על גב שכלם מסתרים, זה מסתר וגנוז יותר, להיות ברית קיום הכל כאחד, זכר ונקבה, להיות שלמים.

ההיכל הזה נקרא ארון הברית, שהוא ארון כל הארץ. משום שזהו מקום שיוצאות ממנו כל הנשמות של העולם ליחוד יחוד למטה, ולהמשיך את היחוד של הקדוש ברוך הוא ממעלה למטה

לית לצדיק, משום שיצאו מצדיק ונכנסות לצדיק, ואחר כך יצאו מצדיק ונכנסות למקום שיצאו משם.

אָרוֹן הברית הזה לוקח הכל מצדיק, ואחר כך יוצאות ממנו ונכנסות לצדיק שלמטה. אחר כך יוצאות מהצדיק שלמטה ונכנסות לארון הברית הזה, שיהיו כל הנשמות כלולות ממעלה וממטה להיות שלמות מכל הצדדים. וארון הברית הזה לוקח מהצדיק אותן נשמות משני צדדים.

בא וראה, מבוע הבאר אינו נפרד מהבאר לעולמים, ולכן המקום הזה הוא תקון של הכל, הקיום של כל הגוף, להיות שלם בכל כראוי. כאן הוא היחוד והקשר כאחד להיות מעלה ומטה אחד בקשר אחד, שאין נפרדים כל האיברים זה מזה, ולהמצא הכל פנים בפנים.

ויעל זה שנינו, מי שמשמש מטתו מאחור, מכחיש את תקון ההסתכלות פנים בפנים, להאיר הכל כאחד ולהמצא הכל פנים בפנים בדבקות כראוי, כמו שנאמר (בראשית ב) ודבק באשתו. באשתו דוקא, ולא אחורי אשתו.

שנים הם. יעקב הוא למעלה, ויוסף הוא למטה. שתי תשוקות הן, אחד ההיכל הששי, ואחד ההיכל השביעי הזה. התשוקה שלמעלה באותן נשיקות שנוטל יעקב. התשוקה שלמטה בשמוש הזה שנוטל יוסף. משני הצדדים הללו נוטל (זה) ארון הברית את רוח החיים. מהצד של יעקב נוטל את רוח החיים שלמעלה שנדבק בו באותן נשיקות, ומכניס (באותן נשיקות) (ונכנס) את רוח החיים שלמעלה בו להזון ממנו. מהצד של יוסף שהוא למטה, בסיום הגוף, בהיכל הזה נוטל רוחות ונשמות להריק למטה לעולם הזה.

שני הצדדים הללו נפרדים לשני צדדים. הצד של יעקב מתפשט ונותן כח לנבוע באותם שדים שמתמלאים מאותה רוח החיים, ומיניק בהם את אותם מלאכים קדושים, שהם חיים וקיימים לעולמים, וקיימים בקיום בו. הצד של יוסף נכנס בתשוקה ונותן כח לפנים, ועושה נשמות ורוחות לרדת למטה ולהזין בהם בני העולם. **ויעל** פן קיימים שני הצדדים הללו, זה למעלה וזה למטה. זה להזין למעלה, וזה לזון למטה. כל אחד ואחד כראוי לו. (ולכן) והכל הוא אחד וסוד אחד הוא. ועם כל זה, יוסף זן את כל הגוף ומשקה

אותו. שְׁמֵרוֹת הַחַיִּים הַזֶּה שֶׁל הַהֶדְבְּקוֹת שֶׁל יַעֲקֹב יוֹרֵד לְמִטָּה, וְבוֹ נִדְבַק אַרְוֹן הַבְּרִית הַזֶּה בְּרָצוֹן לְמַעֲלָה, וַיּוֹרֶדֶת אוֹתָהּ רוּחַ חַיִּים לְמִטָּה בְּאוֹתָהּ הַתְּדַבְּקוֹת שֶׁל יוֹסֵף, וְכִשְׁהִפֵּל מִתַּחַבֵּר כְּאֶחָד, מִתְמַלְאִים אוֹתָם הַשְּׂדִים לְהַנִּיק לְכָל, וּמִשׁוּם כֶּן הִכַל הוּא אֶחָד. אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל מִי שִׁיּוּדָע לְקֶשֶׁר קְשָׁרִים וְלִיחַד יַחֲוֹד בְּתַפְלָתוֹ בְּרָצוֹן הַלֵּב כְּרֵאוּי כְּדִי לְהֶדְבִיק אֵיבֵר בְּאֵיבֵר, רוּחַ בְּרוּחַ, הִכַל בְּכָלל אֶחָד, לְהִיּוֹת הִכַל אֶחָד כְּרֵאוּי.

בא וּרְאֵה, הַהִיכָל הַזֶּה, כְּשֶׁהֲרוּחוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הִלְלוּ וְכָל אוֹתָם הֵיכְלוֹת וּמְרַכְבוֹת כָּלֶם מִתִּיחָדִים כְּאֶחָד וְנִמְצְאִים בְּקֶשֶׁר אֶחָד, אֲזִי הָרוּחַ הָעֲלִיוֹנָה הַזֶּה שֶׁל כָּלֶם, שֶׁהִיא נִקְדָּה אַחַת נִסְתַּרְתַּת בָּהֶם, וְלֹא מִתְגַּלָּה, וְנִעֲשִׂית רוּחַ נִסְתַּרְתַּת כְּמוֹ הָעֲלִיוֹנָה. וְסִימָנָהּ – הָאֲגוּז, יַחֲוֹד בְּקֶשֶׁר שֶׁל הִכַל כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, לְהַקְשֵׁר זֶה בְּזֶה, לְהִיּוֹת הִכַל שְׁלֶם בְּשִׁלְמוֹת (זְכָר וּנְקֵבָה) כְּאֶחָד.

והרי בְּאֲרָנוֹ כְּמוֹ כֵּן, הַקְּרָבָן עוֹלָה לִיחַד (יַחֲוִיד) קְרָבָן וְלִיחַד (וּלְסַפֵּק) אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרֵאוּי לוֹ מֵאוֹתוֹ הָעֵשֶׂן שֶׁעוֹלָה – הַכֹּהֵן שֶׁהוּא לִימִין בְּקֶשֶׁר שֶׁל הַיַּחֲוֹד בְּרָצוֹן, וְהַלּוּיִם בְּשִׁירָה. כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה, הֵיכָל בְּהֵיכָל, רוּחַ בְּרוּחַ, עַד שֶׁמִּתְחַבְּרִים בְּמִקוּמָם אֵיבֵר בְּאֵיבֵר, לְהִיּוֹת הִכַל כְּלוּל כְּאֶחָד כְּרֵאוּי.

והרי בְּאֲרָנוֹ, שֶׁכְּשֶׁנִּשְׁלַם הִכַל כְּאֶחָד, הָאֵיבֵרִים הָעֲלִיוֹנִים בְּתַחְתּוֹנִים, אֲזִי הַנִּשְׁמָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁל הִכַל מִתְעוֹרֶרֶת וְנִכְנָסֶת בְּכָלֶם וּמֵאִירָה לְכָל, וְכָל הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים מִתְבָּרְכִים, וְאוֹתוֹ שֶׁלֹּא נוֹדָע וְלֹא נִכְנָס בְּחֶשְׁבוֹן, הָרָצוֹן שְׁאִינוֹ נִתְפָּס לְעוֹלָמִים, אֲזִי הִכַל עוֹלָה עַד אֵין סוּף, וְנִקְשֵׁר הִכַל בְּקֶשֶׁר אֶחָד, וּמִתְבַּשֵּׂם אוֹתוֹ הָרָצוֹן לְתוֹךְ וּבִפְנֵים בִּסְתֵר.

אור הַנִּשְׁמָה הָעֲלִיוֹנָה עוֹלָה לְפָנַי וּלְפָנַיִם וּמֵאִיר לְכָל. בְּתוֹךְ הָאוֹר הַזֶּה נִכְנָס סֵתֵר הַמְּחַשְׁבָּה שֶׁכוֹלֵל אֶת הִכַל, וּלְפָנַי וּלְפָנַיִם בְּאוֹתוֹ רָצוֹן הַמְּחַשְׁבָּה מֵאִיר וּמִתְבַּשֵּׂם, וְתוֹפֵס וְלֹא תוֹפֵס, וְעוֹלָה (הָרָצוֹן הַזֶּה) מִתּוֹךְ רָצוֹן הַמְּחַשְׁבָּה לְתַפְס בּוֹ. וְכִשְׁזֶה עוֹלָה, הָאוֹר שֶׁלְמִטָּה תוֹפֵס בּוֹ.

ובן הִכַל, לְהַתְקַשֵּׁר וּלְהַתְמַלֵּא וּלְהַתְבָּרֵךְ הִכַל כְּאֶחָד כְּרֵאוּי. וְאֲזִי נִקְשָׁרִים זֶה עִם זֶה כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, הֵיכְלוֹת בְּהֵיכְלוֹת, תַּחְתּוֹנִים בְּעֲלִיוֹנִים, סוּד שֶׁל זְכָר וּנְקֵבָה כְּאֶחָד, הָאוֹר הָעֲלִיוֹן בְּאוֹר שְׁנִסְתַּר

וגנוז בו יותר, ואותו הגנוז כלול במה שגנוז יותר, עד שהכל נמצא כראוי ביחוד אחד.

ולכן משה היה יודע לסדר את סדור רבונו מכל בני העולם. כשהצטרף להאריך - האריך. לקצר - קצר. כמו שבארנו, (במדבר יב) אל נא רפא נא לה. שנינו, מי שמאריך בתפלתו ומעין בה, בסוף בא לידי כאב לב. ושנינו, מי שמאריך בתפלתו, מאריכים ימיו. **וסוד** הדבר - מי שמאריך במקום שצריך לקצר בא לידי כאב לב, איזה לב? זהו שכתוב, (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. משום שהוא מקום שצריך לקצר ולא להאריך בו, שהרי הכל עומד למעלה, וצריך שלא להמשיכו, לקשר אותו בקשר שלמעלה ללא אריכות, שיהיה הכל אחד ביחוד אחד. וכיון שנקשר כאחד, אז אין צורך להאריך בארך ולהתחנן בתחנונים. וכשמאריך בארך במקום שצריך, הקדוש ברוך הוא מקבל תפלתו, וזהו כבודו של הקדוש ברוך הוא, משום שיחוד התפלה קושר קשרים ומרבה ברכות למעלה ולמטה. **בתוך** ההיכל הזה קימת נקודה אחת נסתרת, והנקודה הזו היא רוח לקבל רוח אחרת עליונה. וכששורה רוח ברוח, אז נכנסות זו בזו והן אחת ודבקות אחת. ונרכבות זו בזו להיות אחת, כמו העץ הזה שמרכיבים זה בזה והם אחד, מין במינו. אוי למי שמרכיב מין בשאינו מינו, כמו אותם בני אהרן שרצו להרכיב עץ באחר שאינו מינו.

ומי שמרכיב מין במינו, ויודע לקשר קשר בקשרו, היכל בהיכלו, דרגה בדרגתה - לזה יש חלק בעולם הבא, כמו שבארנו, ולכן זוהי שלמות הכל. וכשנשלם זה בזה והוא הכל מעשה אחד, מין במינו שיוצא מהשלמות הזו, הוא נקרא מעשה מרכבה.

וסוד זה - (בראשית ב) וייצר ה' אלהים את האדם. שם מלא. ואדם הוא מעשה של המרכבה הזו, שמרכיב זה בזה, מעשה של שלמות הכל. וכשנשלמים זה בזה, אז ה' אלהים, שם מלא. אשרי מי שיודע לקשר את קשרי האמונה וליחד את היחוד כראוי.

בא וראה, כמו שישנם שמות קדושים עליונים מתחברים אלו באלו, כך הוא השם הקדוש, התפרש למעלה והתפרש למטה. השם הזה הוא למעלה, והשם הזה הוא באמצע, והשם הזה הוא למטה. והנה שיהיה סוד השם הקדוש הוא אחד, הסוד של הכל. העולם

העליון בסתר הנסתר שעליו, שהשתתף עמו, והוא אחד. העולם התחתון בסתר האמצע, סוד המרכבה הקדושה העליונה שעליה, ובארנו. (בא וראה, סוד שם הקדוש זה יי אלהים. שם זה הוא למעלה, שם זה הוא באמצע, שם זה הוא למטה. למעלה סוד עולם הבא בסתום של הסתימות שעליו והוא אחד. למטה סוד עולם התחתון ועולם העליון שעליו משתתף עמו והוא אחד. באמצע בסוד המרכבה הקדושה העליונה, ומבאר.)

מהצד הזה יוצאות ארבע מרכבות, ומהצד הזה ארבע מרכבות יוצאות, משום שכל אחת ואחת נפרדת לארבעה, כל מרכבה הן ארבע, כשמתכלים בדרגות. וכן כלם הארבע בארבע, בסוד השם הקדוש שהוא אדנ"י, באותן מרכבות שעומדות ונוסעות בשם הזה, והן נקראות (זכריה ו) הרי נחשת, משום שיש הרים ויש הרים. יש הרים עליונים ויש הרים תחתונים. והם עומדים בשלשה צדדים, ויוצאים מתוך זהב וקסף ונחשת.

הנחשת למטה, משום שאותן מרכבות שיוצאות מתוך אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד שבתוך ההיכל הראשון, שהן ארבע מרכבות שיוצאות מתוך אותן שתי רוחות ימין ושמאל, מתוך לבנת הספיר, כמו שאמרנו. אלו שתי הרוחות שאמרנו שם, הן נקראות שני הרים, והם הרי נחשת.

מאותן שתי רוחות שנקראות הרי נחשת, יוצאות אותן ארבע מרכבות שמתמשות באותו השם של אל"ף דל"ת שנשקע בסנדלפון, בעל הפנים. וכלם שליחים על אלה בעולם בסוד סוסים ומרכבות, משום שיש מרכבה על סוסים שמסיעים אותה.

והשם הקדוש הזה נכלל ביו"ד ה"א, כמו שבארנו, שנכלל אל"ף דל"ת ביו"ד ה"א, והוא יאהדונה"י. והרי נתבאר, אלהים לא נכלל בשם אחר, משום שיש אלהים חיים, ומזה מתפשט לכמה צדדים, ולא מתכנס, אלא מתפשט.

השם שכולל את כל השמות - יו"ד ה"א וא"ו ה"א, בסוד האותיות הצרוף של השם הקדוש, שבו היה יודע הכהן לצרף בכל צדדיו, עד שעולים השמות בכמה צדדים בארבעים ושנים גונים בהשתטחות המנוחה של הניצוץ החזק, שזהו שכולל את כל השמות.

וְהַשֵּׁם הַזֶּה כּוֹלֵל אֶת כָּל הַשְּׁמוֹת. אאלדהניי"ם סימן. באותיות הללו כְּלוּלוֹת אַחֲרוֹת מְחַבְרוֹת, וְאֵלוּ יוֹצְאוֹת וְאֵלוּ נִכְנְסוֹת. אַחַר כֵּן כְּשֵׁנוּטָה וּמִתְפַּשְׁטָה הַמְּנוּרָה שֶׁל הַנִּיּוּץ הַחֶזֶק, מִצְטָרְפוֹת הָאוֹתוֹת בְּתוֹכָהּ, וְנִכְנְסוֹת אוֹתוֹת וְיוֹצְאוֹת אוֹתוֹת בְּסוּד תִּשְׁעֵי הָאוֹתוֹת הַלְלוּ. וְאֵלוּ נִמְסְרוּ לְקְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ שֶׁל סוּד הָאוֹתוֹת, לְצַרֵּף יַחַד שֶׁל שְׁמוֹת הָאוֹתוֹת כְּמוֹ שֶׁהִיא יוֹדֵעַ הַכֵּהֵן לְצַרֵּף שְׁמוֹת בְּאוֹתוֹת רְשׁוּמוֹת.

וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת כְּנִפְיָהֶם (יחזקאל א). כְּלֵן יְדֵי אָדָם. הָרִי בְּאֶרְנוּ, שְׂאוֹתָם (שָׁרְפִים) רוּחוֹת וְחַיּוֹת וְאוֹפְנִים, (כְּרוֹבִים וְחַיּוֹת וְאוֹפְנִים) כָּלֶם עִם כְּנָפִים, וַיְדִים תַּחַת הַכְּנָפִים שְׁלָהֶם לְקַבֵּל תְּפִלוֹת וּלְקַבֵּל בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה. יְדֵי אָדָם, אֲתָרִים וּמְקוֹמוֹת לְקַבֵּל בְּנֵי אָדָם בְּתַפְלוּתֵיהֶם וּבִבְקָשׁוֹתֵיהֶם, וּלְפִתּוֹחַ פְּתָחִים לְקַבֵּל אוֹתָם, לְיַחַד וּלְקַשֵּׁר קְשָׁרִים וּלְעֲשׂוֹת רְצוֹנָם.

וְהָאֲתָרִים וְהַמְּקוֹמוֹת הַלְלוּ שְׁנִקְרָאִים יְדֵי אָדָם, שְׁעוּמָדִים לְבְנֵי אָדָם, אֵלוּ הֵם שְׁמוֹת קְדוּשִׁים שְׁשׁוּלְטִים בְּכָל דְּרָגָה וְדְרָגָה, (מִשׁוּם) שְׁבָהֶם נִכְנְסִים בְּנֵי אָדָם בְּתַפְלוּתֵיהֶם וּבִבְקָשׁוֹתֵיהֶם בְּכָל הַשְּׁעָרִים הָעֲלִיוֹנִים, וּבְזֶה שׁוּלְטִים הַתַּחְתּוֹנִים לְמַעְלָה. וְסוּד זֶה – (תהלים קיט) יְדִיךָ עֲשׂוֹנִי וַיְכַוְנֵנִי, וְאֵלוּ שְׁמוֹת קְדוּשִׁים.

וַיֹּאמֶר ה' אֵל מִשֵּׁה נָטָה אֶת יְדֶיךָ עַל הַשָּׁמַיִם (שמות ט). וְכִי אֵיךְ יִכַּל לְהָרִים יְדוֹ עַל הַשָּׁמַיִם? אֵלָּא נָטָה – הַרְכֵן, כְּמוֹ שְׁנִאָמַר (תהלים יח) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ. הַמְּשַׁכָּה מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה. יְדֶיךָ – מְקוֹמָךְ, מְקוֹם הַדְּרָגָה שֶׁלָּךְ שְׂאֵתָה שְׂרוּי בְּתוֹכָהּ, וְזֶה בְּסוּד הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ. וְכָל הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים בְּסוּד הַשְּׁמוֹת נוֹסְעִים וְעוֹמְדִים, וּבָהֶם נִכְנְסִים בְּנֵי אָדָם לְהִיכָלוֹת הָעֲלִיוֹנִים, וְאֵין מִי שִׁימְחָה בִּידֵיהֶם. אֲשָׁרֵי אוֹתָם שִׁיּוֹדְעִים לְסִדֵּר אֶת יַחַד רְבוּנָם כְּרֵאוּי וּלְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִטְעוּ בְּסוּד הָאֱמוּנָה.

בֵּא וְרָאָה, בְּהִיכָלוֹת הַלְלוּ יֵשׁ סוּד עֲלִיוֹן בְּתוֹךְ הָאֱמוּנָה, וְכָלֶם חַיּוֹת וּמְרַכְבוֹת, כָּלֶם מְשַׁנִּים זֶה מִזֶּה לְהַכְּלִיל אֵלָּה בְּאֵלָה לְטוֹב לְהַתְתַּקֵּן, וְסִימָנֶיךָ – (אסתר ב) וַיִּשְׁנֶה וְאֶת נַעֲרוֹתֶיהָ לְטוֹב. בְּשִׁבְעַת הַהִיכָלוֹת הַלְלוּ הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁלְּמַעְלָה, כְּשֶׁנִּשְׁתַּלֵּם זֶה בְּזֶה וְנִכְנְסוֹת תְּפִלוֹת וּבִבְקָשׁוֹת שֶׁל מִי שִׁיּוֹדֵעַ לְסִדֵּר אוֹתָן, לְהַתְקִינֵן לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׁנִאָמַר וְאֶת שְׁבַע הַנְּעָרוֹת הַרְאִיתָ לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ.

ההיכל הראשון – (ישעיה מה) יוצר אור ובורא חשך. האור של האבן הטובה ספיר, שאבן טובה נוצצת לשני צדדים, כמו שבארנו, לזמין ולשמאל, אור וחשך. (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית, כלם אופנים וגלגלים, מלאה הארץ קניניה וגו'. המלך המרומם לבדו מאז, השם הקדוש יאהדונה"י, הכלל של השם הקדוש, שלם בשני שמות, וזהו שעולה באור ומתנשא מימות עולם.

ההיכל השני – אל ברוך גדול דעה, אורפניאל, (הסוד שכולל אותיות קטנות) שכולל הסודות של אותיות קטנות של אלפא ביתא. כאן הם שאומרים קדוש וברוך. וכאן היא הקדשה וברוך כבוד ה'. ההיכל השלישי – לאל ברוך נעימות יתנו.

ההיכל הרביעי – המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. משום שכאן מתגלגלים האורות והדינים של העולם. מי שהוא לחיים, מתקדש כמקדם להתקיים בעולם באור הזמין שנקרא אל, כמו שאמרנו.

ההיכל החמישי – ההיכל הזה נקרא אהבת עולם, וזוהי משיכה של אהבה של ההיכל שנקרא אהבה, וזוהי אהבת עולם אהבתנו ה' אלהינו, ברוך אתה ה' הבוחר בעמו ישראל באהבה, בסוד של א"ל שד"י.

ההיכל השישי – אמת ויציב ונכון וקיים. וצריכים שלא להפסיק בין היכלות אלו (לא"ה). שהרי בהמשכת התפלה והרצון מתחברים כאחד, ונקשרים אלה באלה בסוד השמות הקדושים ששולטים בכל אחד ואחד.

ההיכל השביעי – אדני שפתי תפתח. סוד הסודות בלחש, שלא נשמע הקול. כאן הוא רצון הלב, להתכונן ולהעלות רצון ממטה למעלה עד אין סוף, ולקשר שביעי בשביעי (וכל אחד באחד) זה בזה (ממטה למעלה), ואחר כך ממעלה למטה, למשך ברכות לכל העולמות ממקור החיים, (שהוא שביעי למעלה) שהוא ההיכל השביעי העליון (וזה השכינה) ברצון הלב ובסתימת העינים של סוד האותיות של שבועה שמות עליונים קדושים.

ההיכל השביעי העליון הזה, שהוא מקור החיים, זוהי הברכה הראשונה, וזהו ההיכל הראשון, ראשית הכל ממעלה

למטה, ולטל השביעי מלמטה לחבר זה בזה, שביעי בשביעי. שהרי
מזה שלמטה נכנס מי שנכנס להיכל העליון.

וזהו סוד ברוך – רבוי של כל התחוננים, כלול בחיות ושׂרפים
ואופנים, וכל ההיכלות רבוי של סוד קדש הקדשים ששורה
בתוכו בגניזה, ואז נקרא ברוך בכל הרבויים הללו והברכות
והסודות שנשלמו בו.

את"ה – העטור של סתר האותיות, הכלל של כל כ"ב האותיות.
וזהו א"ת. ה' שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת, וכונס אותם
לתוכו, וזוהי א"ת ה'. וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה, היא
עולה להתעטר למעלה, וזהו סוד הפתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה
אל המלך, ואז – את כל אשר תאמר ינתן לה. וזהו סוד ברוך אתה,
וצריך להתכונן בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה.

י אלהינו – זהו קשר ויחוד של המלך העליון למעלה. בזה,
כשהנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה.

ואלהי אבותינו – זהו סוד האבות לברך אותה. וזהו סוד אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב. כמו שהנערה הזו לא
נעזבת מהתחוננים, כך גם לא נעזבת מהאבות לעולמים. היא אחוזה
בהם (לשמר אותם ולעטר אותה) לעטר אותה.

ומשום שהתברכה מכל אחד מהם, צריך להזכירה על כל אחד
ואחד. ואחר כך יתכנסו כלם בחבור אחד (לתוך מעי אמא)
ומתעטרים עמה. האל הגדול הגבור והנורא – הרי כלם כאחד לעלות
למעלה בראשונה ממעלה למטה, ועכשו ממטה למעלה, להכליל
אותם עמה. שכיון שאמר האל הגדול הגבור והנורא, כלם כלולים
בה. ואז – אל עליון גומל חסדים טובים קונה הכל. וזהו כלל הכל.

וזוכר חסדי אבות – שהשתהו עמה (שנמצאו כאחד) ונכנסו למעיה
והתברכו שם. ואחר כך שורה אותם ומוציא אותם כשהם
מתברכים מתוכה. ובאותה השתחוויה שאומר ברוך אתה ה' מגן
אברהם, כאן יוצאים כלם בכלל, שהרי בימין כלם מתברכים כראוי.

גם בכל שבת תקבעו ללמד שעור בזהר הקדוש.
(הנהגות הרב רבי יעקב מליסא זכר צדיק לברכה אות ג')